

אנשים מול עוג'ה

הרוח כופפה את האנטנות הגמישות, קרעה לגזרים את המלים. נשמעו רק הברות בודדות: "עוג'ה... הפרת הסכם... התקפה ציונית... העולם הערבי... מחאה... אולטימטום..." הרוח שצפה ברחובות, הרימה פיסות עתונים שכותרותיהם זעקו: "העולם הערבי לא יסבול את ההתקפה היהודית!" "חיילים ישראלים תפסו עמדות בעוג'ה!"

הכעיה מים

הם התביישו קצת למצוא את עצמם במרכז ההתעניינות, כשסביבם מתגודדים צלמים, כתבים ואנשי א.ו.ם. הם לא הבינו מה כל הרעש, מדוע נסעו הלוח וחזור הגיפים הלבנים, מדוע שאלו כל העתונאים, שדמו לחיילים, שאלות רבות כל כך ותקתקו כה הרבה במצלמותיהם.

הם ידעו, כי מן היום הראשון לשבתם במקום לא שררה מנוחה סביבה. בטוסים מצריים חגו מעל ליישוב, צילמו צילומים אוויריים. מדי לילה ניסו ערבים להתקרב למקום, הסתלקו כשהבינו בהם השומרים.

הבדואים לעומת זאת, שרויים ביחסים מצויינים עם הישוב החדש. הם' באו פעמים מספר לבקש מים. המתישבים קבלו את פניהם באדיבות, לא הניחו להם להיכנס למקום; הבדואים הם מסבט עזאמה, שבניו חשודים כמבצעי התקפות. מספר על שדה-בוקר ועל ישובים אחרים.

הבעיה העיקרית של הישוב הצעיר היא, כרגיל, מים. עד כה סופקו להם המים מעוג'ה עצמה, מקום בו ישנן מספר בארות. אך סיכויי המים במקום אינם רעים כלל: למרות

נציג מצרים בוועדת שבי... הנשק...
"האדמה זקוקה למים וזעה..."

הרוח נשבה בשיחים היבשים, הרימה עננים סמיכים של אבק מאדמת הנגב היבשה. הר סיני הרחוק נראה כעולה מענני האבק שהקיפוהו. השמים היו אפורים וטיפות ראשונות של הוירה ליחלחו את שפתיה היבשות של האדמה.

במרכז ההתעניינות

על גבעה נמוכה, הצופה על עוג'ה אל חפיר בה שוכנים 15 חיילים ישראלים עם 15 חיילים מצריים בקבוצת בתים אדומים וסוכות לבנות בצל אקליפטוסים, נולד ישוב חדש, שמו: גבעת רחל.

גבעת רחל אינה שונה בהרבה מישובים חדשים אחרים: קבוצה קטנה של צריפים, קבוצה גדולה יותר של אהלים, גדרות, מגדל תצפית ובו זרקור, וכן מקלחת, גאוזת הקיבוץ, חבורת הנערים והנערות, שטרם הגיעו לשנות העשרים, אינה שונה בהרבה מכל קיבוץ צעיר אחר: אין הם יכולים להסתיר את שמחתם וגאווה על יישובם החדש, אינם חוסכים כל מאמץ לשכללו ולקדמו: בונים, מבשלים, מאכילים תרני גולות, מקיימים מוסך ובתי-מלאכה נוספים, נוסעים עצים.

• ביקבאשי (טנ'אדוף) סלאח גוהר

הקמת הצריפים בגבעת רחל
"אל תחשבו שאנחנו אידיאליסטים!"

שממתה של האדמה, מי התהום הם גבוהים למדי, דבר שהוכח בחקר מקורות המים לפני שנים מספר.

"על הגג!"

הסיכויים החקלאיים מעודדים גם הם: המקום גדוש שרידי

מתיחת תיל בגבעת רחל
...ואנחנו ניתן לה את זה."

זקוקה לו הוא מים וזעה, ואת זה ניתן. מלבד פלחה, נגדל גם עדרי כבשים ועזים. גם שאר חבריו היו במצב רוח מרומם. הם באו מארבע כנפות תבל, פרס ובולגיה, אפריקה, אנגליה וישראל; מצאו בכל זאת לשון משותפת: אהבת הנגב. אמרה גילה, נערה מאורקאית בת 19, בחיך מקסים ומבטא צרפתי: "אני כה מאושרת כאן! עד הגג! הייתם צריכים להישאר פה ללילה, הייתם רואים מה זה חיים, מדליקים מדורה, שותים קפה, שרים וגם רוקדים כמוני. אל תחשבו שאנחנו אידיאליסטים אנחנו פה פשוט מפני שאנחנו אוהבים את הנגב."

לדבר לא יאה

יוסף ברזני, המכונאי שחום הגוף, אישר את דבריה של גילה. יוסף הוא קרובו של משה ברזני, איש האצ"ל שפוצץ את עצמו, יחד עם מאיר פיינשטיין, בתא הכלא של הכובש הור. הוא נלהב לא פחות מגילה, אך מרשה לעצמו פתור להביע את התלהבותו: אין זה יאה לצבר. על גבעה אחרת, מרחק שני קילומטרים, עומדת שורה אהלים לבנים: משמר הגבול המצרי. הרוח נושבת בשיחים היבשים, מעלה ענני אבק עד לב השמים האפוריים.

בירה. בינתיים משלם הצרכן.

רפואה

רוצים לרסם

לא רחוק מנס'ציונה, על גבעה תלולה בצו הכביש הראשי לדרום, עומד בית ערבי גדול מוקף גנים ומדשאות. משך חמש השנים האחרונות, התחלפו דיירי הבית בקביעות: תחילתו לה השייך הערבי שבנה אותו, אחריו פצועי הפלמ"ח שאוכסנו בו לשם הבראה, אחריהם גכי צה"ל שהיו זקוקים לשיקום רציני. ככל פגע שאחד מדיירים אלה היה צריך לעזוב את הבית, החזירים המרוחצים, עשה זאת באי רצון מובהק, כמעט בכוח. כעת יושבים בו 58 חולי שחפת, הנמצאים בטיפול של משרד בריאות. הבית, העומד בגובה רב, מוקף כולו מרפסת רחבה, מאוורר היטב, מתאים במיוחד לחולי ריאות. רופאים ומומחים רבים, שביקרו בו, היו תמימי דעים כי זהו המוסד הטוב ביותר בשטח זה בארץ. גם האווירה השוררת בו, אווירה שאינה מזכירה כלל בית-חולים סדיר, הנה גורם חשוב בהבראת החולים.

שוב: צריך לעזוב. לפני שבוע, באו הבשורה הראשונה כי הדיירים הנוכחיים יצטרך כו ללכת בדרך אשר בה הלכו קודמיהם. מ שיד הבריאות הודיע כי הוא מתכוון לחסר את המוסד.

לחולים היתה זו הודעה מדהימה. הם מבי (המשך בעמוד 10)

אם נצטרך לכתוח רשת (אוויריות) על פני כל שבעת הימים!"

המשכה

אם תרצו, אין זו עברה

"היה הכרח לחוקק חוק נגד קרטלים." אמר בקול נמרץ ובמבטא יקי אופייני שר החקלאות, פרץ נפתלי, למאזיניו הדוממים, מפא"ניקים מכל הסוגים. בקול בטוח פחות הוסיף: "אלא שביצעו לא יהיה קל. באי מריקה דרושות להקמת קרטל פעולות מסובות, כות, שאינן יכולות להיעלם מעיני החוק, בעוד שכאן די ששני יצרנים יחליטו על כך בארוחת צהרים משותפת."

הוא לא הגזים בהערכת הקשיים: הנסיון הוכיח, שהוקים אשר אינם פופולריים ביותר על שני חלקי הקואליציה אינם ממהרים להקטל (בניגוד לאחרים). בינתיים, מתפשטת במדינה מכת הקרטלים — שיטה, בה עושים יצרניו של מצרך מסוים יד אחת, מחסלים את ההתחרות ביניהם עלידי חלוקת השוק וקביעת מחיר אחיד.

זמן קצר, קרח חינוך. משך שנים רבות, כל זמן קיומם של הפיקוח והיקצוב, זכרונם לברכה, הרעישו היצרנים עולמות, תבעו אתם להתחרות ולנינומה החופשית לשפר את הטיב ולהווליד את המחירים. כאשר, בגלל שניוני המוצב הכלכלי, ניתנה להם ההזדמנות לכך, היתה התוצאה מוורה

באטלנטי, בדרך לפורטוגל" היא הועברה על ידי חובב רדיו יווני.

מאז הוקלט השידור האחרון ממרסיי, לפני חודש ימים, השתדלה תחנת הרדיו המיוחדת ברמת-גן למצוא את עקבות הסירה. בני ברוך שטיין, האלחוטאי האחראי לתחנה, אף התקשר עם חובבת רדיו במרוקו, ביקש ממנה לשאול בכל עיר הנמל, לאורך חופי אפריקה הצפונית וספרד, על שלום הסירה. בהחורה נענתה, אך הודיעה כי לא הצליחה למצוא את ישראלה.

מוכרחים לתפוס אותה. אולם בעוד שהודעות אלחוט לא נתקבלו (אולי מחמת תנאי אקלים בלתי-נוחים), שלחו אנשי הצוות ידיעות למערכת העולם הזה, אשר תחת חסותה ובניזמתה הפעילה הוחל המסע סביב הער' לם. הנה חלק מכתבם האחרון:

"את ראש השנה והתגים בילינו בברצלונה כאורחי קרב הראשי של הצי האמריקאי הש-שי. מצינו גם חובב רדיו ספרדי, עשיר כקורי. הוא מימן לנו שהיה נעימה מאוד בעיר הקסמים הזאת, ואשר לבחורות — אל תשאלו!"

בסוף השבוע נצא שוב לדרך. עוד לא הי' חלטנו אם לרדת לאורך התוף האפריקאי, ישר, או אם לשוטט מעט לאורך חופי פורטוגל, שני המקומות מושכים ומעניינים — וזמן לא חסר לנו ביותר."

עד אשר תתקבל הידיעה הבאה, הבטיחה האלחוטאים כאן לתפוס את הסירה, "אפיפי"